

365 Diiovi bleskovládci přec žádny nespálil tolik
tučného ze stehen masa a vybraných slavnostních žetev,
jako s dával mu ty, když prosil jsi, aby ti dopřál
dožít blahého stáří a vychovat slavného syna.

370 Teď však návratu den jen tobě byl nadobro odňat! —

Tak snad pošklebky kdes též z něho si tropily služby
cizinců dalných krajin, když někam do domu přišel,
jako si z tebe ty psiny tu vesměs pošklebky tropí.

375 Jejich potupám mnohým a pohanám chtěje se vyhnout,
nečeš dáti se umýt, a mne tedy Íkariovna,
moudrá Pénélopeia teď vyzvala — k radosti mojí.

380 Proto ti umyju nohy i po vůli královny samé,
avšak i po vůli tvé — vzdýt' hnev se mi v hlubinách srdce
vzbouřil.

385 Teď výpověď mou však vyslechni, kterou ti řeknu:
Přišloť přemnoho k nám již cizinců zkoušených těžce,
avšak podoby té, jak myslím, nížádný neměl
s vladařem, jako je tvoje, i nohama, vzrůstem i hlasem.“

Důvtipný Láertův syn ji odvětil těmito slovy:

385 „Starěnko, všichni tak dí, kdož na vlastní viděti oči
oba, že jeden i druhý prý stejnou podobu máme,
jako sis ty též všimla, jak právěš pravila sama.“

Odyseus poznán od služby Eurykleie

Řekl, a stará služka se třpytné chopila mysly,
na které mývala nohy, a viliha tam studené vody
hojně, pak přilila horké.

390 Však Odyseus slavný si sedl
poněkud od krbu dále a rychle se obrátil k přímí, j
neboť tušení zlé jej pojalo, až se ho dotkne,
ihned že pozná ránu, a všecko že najevo vyjde.
Přistoupila k pánovi svému a myla jej — poznala ihned

ránu, již bílým klem kdys divý mu zasadil kanec,
tenkrát, když na Parnésos se odebral k strýcům a dědu,
státnému matčinu otci, jenž dovedl veškery lidi
oklamat přísahou lstnou — sám bůh jej naučil tomu,
Hermés — vzdýt' Autolykos mu pálil z Jehňat a kůzlat
vřáne ze stehen maso — a on pak ho ochotně chránil.

40 Jedenkrát Autolykos, když do žrné Ithaky přišel,
zastal tam dečřina synka, jenž právě se narodil na svět.
40 Tehdáž Eurykleia mu na klín vložila dítě,

práve když dojídal pokrm, a tato mu pravila slova:

45 „Nyní mu jméno ty sám hled' vymysli, které bys přičkl
mlému dečřinu synku, jenž velmi je žádoucí tobě!“

Na to pak Autolykos se ozval a promluvil takto:

45 „Přijmím, zeťi i dcero, jej nazvete, které teď řeknu:
Ponevradž jsem k vám přišel, jsa rozhněván na mnoho lidí,
mnohé muže a ženy, co žijí na zemi žrné,
proto mu název Hněvoš buď přijmením.

Ale až jednou

40 věkem dospěje hoch, necht' ve velký mateřský palác
zavítá na Parnésos, kde hojně mi poklady leží.

Z těchto mu věnuji dar, s nímž v radosti pošlu ho domů.“

Proto též Odyseus přišel, by skvostné mu udělil dary.

Tehdy mu Autolykos i synové Autolykovi

45 podali k pozdravu ruce a vřídou ho vítali řeči.

Vroucně ho matčina máť též objala, Amfihéa,
na hlavě zřihala vřele, i na obou spanilých očích.

40 Slovutným rozencům svým pak vladař hlasitě velel
přichystat hostovi hody — ti rozkazu poslušni byli.

40 Synové pěhiletého tam přivedli silného býka,
ihned stáli mu kůži a celého dělili zhruba.

Krájeji nadrobno zručně, a nabodli na rožně kusy,
pozorně upekli všecky a hostům podlily dali.

Takto pak po celý den tam tehdy až k západu slunce

425 jediti, a z hostiny duch měl radost, dělene stejně.
Když pak zapadlo slunce a nastal večerní soumrak,
tu již lehli si všichni a užili tůdeltu spánku.

Zora když, s jitem se rodíc, se zjevila, různovoprstá,
vyšli a brali se na lov – i jejich psové i sami
430 synové Autolykovi, a slavný Odysseus s nimi.
K Parrésu, strmé hoře, se vydali, porostlé lesem,
záhy pak vystoupili výš až k roklinám šlehaným větry.

435 Teprve paprsky slunce již počaly na role padat
od proudův Okeanových, jež klidně a hluboko tekou.
Lovcové k úvalu hor již kráčeli – před nimi psové
slídící po stopách zvěře, hned za nimi Autolykovi,
s nimiž šel Odysseus slavný a dlouhým oštěpem stinným
ve své pravici mával a poblíž ohařů kráčel.

Právě se veliký věpř tam válel v doupěti hnuším: –
440 nemohl větrový proud jím proniknout, vanoucí vřhkenem,
nemohla sluneční zář jím proniknout paprsky svými,
aniž kdy pronikl dešť tou houštinou: tak byl ten úkryt
hustý, a hromada listů tam ležela nesmírně velká.

445 Dupot mužův a chrťiv tu kancovi pronikl k sluchu,
jak se tam za lovem brali. – Vepř zježiv šetřiny šjší,
naproti vyrazil z houští, a ohněm mu svítily oči.
Stanul poblíže nich.

Svou pravici Odysseus pádnou
dlouhé napřáhl kopy a první se rozehnal po něm,
dychtiv zabít jej.

450 Vepř, vyskočiv, hrdinu dříve
nad samým kolenem kouši a vyrval mu velký kus masa,
vrhanu se od boku naň, však do kosti nevnikly zuby.
On však bodl ho dřevcem a do plece pravého ranił.
Lesklého oštěpu hrot skrz naskrz projel mu tělem.
Zachroptěv, do prachu padl, a z těla mu vyletěl život.

Královi synové milí se ihned na kance vrhli.
Na ránu vítězného a božím rovného reka
obvaz pak dovedně dali a kouzelným řikadlem temný
zdrželi krve mu proud. Pak v otčev se vrátili domov.

460 Léčil ho Autolykos i synové Autolykovi.
Když pak ho zhojili řádně a skvostné dary mu dali,
s chvatem do vlasti zpět jej poslali, šťastného šťastní,
do rodné ihačké země.

465 Tu otec a velebná matka
plesali z návratu jeho a na všecky věci se ptali,
odkud ránu tu má – on všecko jim vyložil správně,
470 jak mu ji bílým klem byl na lovu zasadil kance,
tenkrát, když na Parrésos se vypravil s Autolykovi.

Ránu tu stará služka, když rukama chopila nohu,
poznala hned, jak dotkla se jí –

475 Hned pustila nohu:
na misu dopadlo lýtko a kovový řinkot se ozval;
zvrhla se na druhou stranu, a voda se vyliła na zem.
Stejně jí radost i žal hned naplnil, slzami rázem
480 zalili se stařené zrak – hlas radosti uvázl v hrdle.

Dotkla se pánovy brady a taktó se ozvala k němu:
485 „Najisto Odysseus ty's, můj synáčku! – Neznala jsem tě,
poněvadž nemohla dřív má ruka tě ohmatat řádně.“ –
Řekla a na svou paní v tu chvíli se ohlédla zrakem,
chtějíc ji známení dáti, že milý manžel je doma.

490 Té však nebylo možná tam pohledět ani nic tušit,
ježto jí odvrácen duch byl Palladou.

495 Odyseus rychle
rukou jí nahmatal hrdlo, a pravici pevně jí chopiv,
levicí přitáhl k sobě a těmito slovy se ozval:
„Pročpak mě zničití chceš, má matičko? – Sama's mě přece
chovala na těchto řadrech!